

► Του **ΤΑΣΟΥ ΠΑΠΠΑ**

t.pappas@efsyn.gr

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ του συναδέλφου Αλέξη Παπαχελά «Ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης με τα δικά του λόγια» (τόμος Α΄ 1942-1974, εκδόσεις Παπαδόπουλος) είναι ένα πολύ ενδιαφέρον πόνημα. Ο επίτιμος πρόεδρος της Ν.Δ. και πρωθυπουργός της Ελλάδας (1990-1993) πρωταγωνίστησε στη δημόσια ζωή για πάνω από 50 χρόνια, έδρασε στο προσκήνιο αλλά και στο παρασκήνιο, επηρέασε την πορεία των πολιτικών πραγμάτων και επιπλέον αποδεικνύεται ένας συναρπαστικός αφηγητής, με λόγο ευθύ και γεμάτο λεπτομέρειες, άγνωστες στο ευρύ κοινό. Ωστόσο, οι αποκαλύψεις του, οι πληροφορίες του για πρόσωπα και γεγονότα, οι αναλύσεις χαρακτήρων που κάνει και οι εκτιμήσεις του για τις αποφάσεις των άλλων δεν μπορούν να αξιοποιηθούν από τους ερευνητές χωρίς περαιτέρω επεξεργασία και διασταύρωση. Είναι φανερό η προσπάθειά του να λειάνει τις επαχθείς πλευρές ορισμένων επιλογών του. Είναι φανερό η προσπάθειά του να προβληθεί ως ένας από τους καθοριστικούς παράγοντες σχεδόν σε όλες τις κομβικές στιγμές της μεταπολεμικής Ελλάδας. Είναι φανερό η προσπάθειά του να χτίσει την υστεροφημία του, αποδομώντας την εικόνα των ανταγωνιστών του. Αναμενόμενο, θα πεϊ κάποιος. Συγκέντρωσε πάνω του τα πυρά από φίλους και εχθρούς. Πίστευε ότι είναι ο μεγάλος αδικημένος. Σπάταλος στις επικρίσεις, τσιγκούνης στους επαίνους. Ενδεικτικά για την περίοδο πριν από το 1965:

■ **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ:** «Δεν υπήρξε ποτέ του ηγέτης, ήταν μία από τις ευγενείς αλλά και τις πλέον

Συναρπαστική αφήγηση, αλλά...

ΕΥΡΟΚΙΝΗΣΗ / ΛΥΔΙΑ ΣΙΩΡΗ

θλιβερές φυσιογνωμίες στην πολιτική μας ζωή, παντελώς ακατάλληλος για να γίνει πρωθυπουργός, δεν είχε ηγετικά προσόντα, δεν έπειθε».

■ **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ:** «Είχε πάντοτε ένα κόμπλεξ, ακόμη και εναντίον των ιδιαίτερα μορφωμένων, των καθηγητάδων κ.λπ. Αν δεν ήταν το Παλάτι δεν θα είχε ίσως καμιά πιθανότητα να γίνει πρωθυπουργός. Κι αυτό το κουβαλούσε μέσα του ώς το τέλος. Στην πρώτη φάση του ήταν πάρα πολύ δύστροπος, αλαζών, είχε χαρακτήρα δύσκολο, δεν έχω δει άνθρωπο στη ζωή

μου ο οποίος να έχει λιγότερο χιούμορ, δεν είχε ψυχικά περιθώρια, κανένα ψυχικό περιθώριο, στα δύσκολα δεν άντεχε, ήταν αυτό που λέμε μοναχοφαγός στις κυβερνητικές του αρμοδιότητες, ήταν κακομαθημένος γιατί δεν ξεκίνησε από τη βάση, δεν πέρασε διά πυρός και σιδήρου όπως περάσαμε όλοι οι υπόλοιποι, τα δύσκολα τα είχε αποφύγει στη ζωή του, άρπαξε τον αφρό εύκολα και πρέπει να είναι ευγνώμων προς την τύχη».

■ **ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ:** «Δεν ασχολείτο με την πολιτική, ήταν στην Τράπεζα της Ελλάδος, ο καβγάς ήταν τι αποδοχές θα έχει, αν θα έχει αυτοκίνητο και τι άλλα έσοδα θα έχει, αυτό τον ενδιέφερε. Η αίσθηση που είχα ήταν ότι στην αρχή ήταν οπαδός δικός μου. Ο Ανδρέας ήταν τα γνωστά, στο βάθος δεν ήταν τίποτε, διότι ο Ανδρέας ιδεολογία δεν είχε. Όταν πήγα στον Κύπρο το 1980 ως υπουργός Εξωτερικών ο Λυσσαρίδης μου είχε οργανώσει, με παρακίνηση του Ανδρέα, εκδηλώσεις αποδοκιμασίας σχεδόν ακραίες, δηλαδή μόνο πιστόλια δεν βγάλαμε για να περάσουμε. Αυτός ήταν ο Ανδρέας ο οποίος έπαιζε και στο εσωτερικό της Κύπρου».

Συνοπογράφω πάντως την άποψη του Αλ. Παπαχελά: «Τον Μητσοτάκη και να μην τον πιστεύεις πάντα, θα τον ακούς πάντα».

